

Arrest

nr. 130 693 van 1 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 31 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juni 2012 verkrijgt verzoekster een F-kaart in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.2. Op 12 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden en levert hij een bevel om het grondgebied te verlaten af. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: L. N.

Voorna(a)m(en): (...) Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Kinshasa

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit de fax dd. 02/04/2013 van de gemeente Kortrijk blijkt dat betrokkene alleen woont in Kortrijk. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 05/11/2012 als alleenstaande staat ingeschreven en dat zij sinds 04/03/2013 verhuisd is naar Kortrijk.

Betrokkene ondertekende op 08.02.2013 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

Sociaal verslag, dd. 17/01/2013: Betrokkene brengt een sociaal verslag binnen van CAW De Papaver vrouwenopvang. Betrokkene verbleef sedert 24/10/2012 in de vrouwenopvang wegens zware relationele problemen met haar partner. Gezien er enkel een verklaring werd voorgelegd waarin mevrouw verklaart het slachtoffer te zijn van opzettelijke slagen en verwondingen door de partner en er geen veroordeling volgde of enig ander bewijs, is niet op objectieve wijze vast te stellen dat dit wel degelijk het geval is. Bijgevolg is niet op voldoende wijze aangetoond dat mevrouw valt onder de uitzondering van artikel 42 quater §4, 4° waar gesteld wordt dat het in §1, eerste lid 4° niet van toepassing is wanneer bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, zoals bijvoorbeeld geweld in de familie.

Een attest leerloopbaan cursist + ander bewijzen cursus Nederlands: Hieruit blijkt dat betrokkene cursussen Nederlands voor Anderstaligen heeft gevolgd. Echter, deze cursus is een verplichting bij het inburgeringstraject. Bijgevolg is op basis van deze cursus onvoldoende aangetoond dat betrokkene uitzonderlijke inspanningen heeft geleverd om te integreren in het Rijk.

Een Attest cursus Maatschappelijke Oriëntatie: Gezien deze cursus eveneens een verplichting is, vormt ze evenmin een bewijs van een uitzonderlijke integratie in het Rijk.

Een jobaanbieding voor mevrouw: Echter, er is geen duidelijkheid omtrent het feit of mevrouw ingegaan is op deze aanbieding. Immers, er bevinden zich eveneens bewijzen in het dossier dat mevrouw sinds augustus 2012 steun heeft ontvangen van het OCMW in de vorm van een leefloon. Gezien artikel 42quater §4, laatste lid stelt dat de uitzonderingen slechts van toepassing zijn voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Gezien betrokkene er uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat mevrouw wel degelijk ten laste is van het sociale bijstandstelsel is aan de gestelde voorwaarde niet voldaan.

Gelet op al het voorgaande wordt geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1, 4° van toepassing is op de betrokkene, dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt. Evenmin zijn de leeftijd van betrokkene, de gezondheidstoestand of de gezins- en economische toestand van betrokkene van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Bovendien blijkt uit het dossier dat betrokkene nog verwanten heeft in het land van herkomst.

Het verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het kader van een goede rechtsbedeling acht de Raad het opportuun om vooreerst het tweede middel te beoordelen.

2.2.1. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster licht het tweede middel toe als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoekster kent de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Verzoekster is evenwel de mening toegedaan dat er sprake is van schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet – dat een juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing in zoverre verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd – stelt het volgende:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaarna de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Artikel 42 quater, §4 stelt het volgende

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°

het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Verzoekster erkent dat zij sinds 05.11.2012 noodgedwongen als alleenstaande is geschreven en dat zij sinds 04.03.2013 verhuisd is naar Kortrijk.

Verzoekster wijst er voor eerst op dat zij een sociaal verslag heeft neergelegd van de CAW De Papaver vrouwenopvang. Verzoekster ziet niet in waarom dit verslag niet kan beschouwd worden als een objectieve vaststelling van het feit dat zij meermaals het slachtoffer is geweest van familiaal geweld.

Minstens had verwerende partij verzoekster de gelegenheid moeten geven om deze stukken voor te leggen.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht staat dan ook vast. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Dit is in casu het geval.

Tevens wijst verzoekster er op dat bij een beëindiging van het verblijf, dat niet geschiedt op de aanvraag van de betrokkene, het de taak van de gemachtigde is om op een zorgvuldige wijze zijn beslissing voor te bereiden en zich ervan te vergewissen dat verzoekster niet onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet valt.

Niettemin achtte de gemachtigde het niet nodig verder onderzoek te verrichten naar de slagen en verwondingen of het huiselijk geweld waarvan de verzoekster het slachtoffer is. Uit het administratief dossier blijkt nergens zelfs maar een poging heeft gedaan om de zaak van verzoekster verder te onderzoeken.

Verwerende partij diende in casu verder onderzoek te verrichten en het volstaat niet te stellen dat het gepleegde huiselijk geweld niet bewezen is, indien er overeenstemmende vermoedens zijn die op het bestaan van geweld wijzen. De beslissing van verzoekster werd dan ook niet zorgvuldig voorbereid. De zorgvuldigheidsplicht werd niet nageleefd.

Verzoekster werd wel degelijk het slachtoffer van familiaal geweld. Verzoekster verwijst in deze naar de processen-verbaal die naar aanleiding van haar diverse klachten werden opgesteld. Het staat onomstotelijk vast dat verzoekster het slachtoffer werd van familiegeweld.

Verzoekster toont dan ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht aan en waarbij ze erop wijst dat een correcte feitenvinding impliceert dat verzoekster de gelegenheid wordt gegeven aanvullende stukken over te leggen, zodat na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing kan worden genomen.

Verzoekster heeft wel degelijk uitzonderlijke inspanningen geleverd om zich te integreren in België.

Verwerende partij schijnt vooreerst te vergeten dat verzoekster de Franse taal beheerst en woonachtig is in de grensstreek, zodat zij ook in het Franstalige landsgedeelte van het land aan de slag zou kunnen.

Tevens is het zo dat verzoekster zich stevast is blijven scholen in het Nederlands.

Tot voor de bestreden beslissing was verzoekster tewerkgesteld via het OCMW te Kortrijk in het kader van artikel 60 OCMW – wet. Voorheen was zij tewerkgesteld als schoonmaakster via de Firma (...) NV.

Verzoekster vormt dan ook geen onredelijke belasting voor ons sociaal zekerheidsstelsel.

Verzoekster verblijft sinds jaar en dag in België.

Gelet op het voorafgaande dient te worden geconcludeerd dat de economische, sociale, culturele integratie van verzoekster in het Rijk van die aard is dat zij een verder verblijf van verzoekster in het Rijk rechtvaardigt.

Verzoekster thans dwingen het grondgebied te verlaten, is dan ook onredelijk.”

2.2.2. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift zelf aan dat zij de motieven kent die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Er wordt dan ook vastgesteld dat zij niet aantoonbaar nog belang te hebben bij het aanvoeren van de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat eveneens de plicht tot formeel motiveren oplegt, zodat deze middelenonderdelen onontvankelijk zijn.

Voorts, waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, maar op generlei wijze uiteenzet op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden, dient de Raad vast te stellen dat zij de schending van die bepaling niet op een ontvankelijke wijze aanvoert, temeer daar artikel 42 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de erkenning van het verblijfsrecht aan burgers van de Unie en hun familieleden en het in de voorliggende zaak gaat over de beëindiging van een verblijfsrecht van een niet EU-familielid van een Belg.

2.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoekster wel aangeeft dat zij die geschonden acht, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de bestreden beslissing wordt op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster omdat werd vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer was met haar echtgenoot, in functie van wie zij het verblijfsrecht verkregen had.

De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het kader van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gegrond is.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het

Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster geenszins betwist dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met haar echtgenoot, zodat dit motief onbetwist overeind blijft.

2.2.5. Tegen het motief dat niet op voldoende wijze is aangetoond dat verzoekster valt onder de uitzondering van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, met name bijzondere situaties zoals familiaal geweld die rechtvaardigen dat artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is, voert verzoekster aan dat zij niet inziet waarom het verslag van CAW De Papaver niet kan worden beschouwd als een objectieve vaststelling van het feit dat zij meermaals het slachtoffer is geweest van familiaal geweld, en dat de verwerende partij haar minstens de gelegenheid had moeten geven om “deze stukken” voor te leggen.

De Raad stelt vast dat verzoekster op 8 februari 2013 in kennis gesteld werd van het verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier binnen de 30 dagen over te maken aan de gemeente, zodat verzoeksters betoog feitelijke grondslag mist waar zij suggereert dat de verwerende partij is overgegaan tot een beëindiging van haar verblijfsrecht zonder haar de gelegenheid te geven de nodige stukken neer te leggen. Verzoekster blijkt dit overigens wel begrepen te hebben, want zij legde verschillende documenten neer, waaronder een verslag, opgesteld op 17 januari 2013 door een medewerker van CAW De Papaver vrouwenopvang. In dat verslag wordt onder het kopje “problematiek” onder meer gesteld wat volgt:

“Betrokkene, B. J., verblijft sinds 24/10/2012 in CAW De Papaver – vrouwenopvang, na zware relationele problemen met haar partner.

Zij kwam naar België wonen in het voorjaar van 2012. Hier zou ze samen met haar partner (die ze in Kongo leerde kennen) een nieuw leven opbouwen: Nederlandse les volgen, werk zoeken en daarna haar dochter die momenteel nog in Kongo verblijft, naar België laten komen.

Hun relatie liep al vrij snel mis waardoor zij aanklopte bij de vrouwenopvang waar zij nu tijdelijk onderdak krijgt.

Zij wil immers zo snel mogelijk op eigen benen staan: [...]”

Uit dit verslag blijkt enkel dat verzoekster zware relationele problemen had en dat haar relatie al vrij snel mis liep. In elk geval vormt het verslag geen bewijs van het feit dat verzoekster zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt, of meer specifiek dat verzoekster tijdens haar huwelijk het slachtoffer is geweest van geweld in de familie of van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. Verzoekster stelt dan wel dat het niet volstaat te stellen dat het huiselijk geweld niet bewezen is indien er overeenstemmende vermoedens zijn die op het bestaan van geweld wijzen, maar laat na te preciseren wat deze overeenstemmende vermoedens dan wel inhouden en hoe zij het niveau van haar eigen verklaringen kunnen overstijgen in die zin dat ze een objectief (begin van) bewijs zouden kunnen uitmaken van het huiselijk geweld waarop zij alludeert. In de mate dat zij te dezen doelt op het verslag van het CAW, samengelezen met de processen-verbaal, dient erop te worden gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat zij twee maal klacht neerlegde wegens opzettelijke slagen en verwondingen door haar echtgenoot, maar zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld gaat het louter om de geacteerde verklaringen van verzoekster, zonder meer. Derhalve toont verzoekster geenszins aan dat het kennelijk onredelijk dan wel in strijd met de toepasselijke wettelijke bepalingen zou zijn van de verwerende partij om te oordelen dat, aangezien er geen veroordeling volgde en evenmin enig ander bewijs werd voorgelegd op basis waarvan op objectieve wijze kan worden vastgesteld dat verzoekster wel degelijk het slachtoffer is geweest van geweld zoals bedoeld in artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Er valt niet in te zien hoe het huiselijk geweld bewezen zou zijn door een samenlezing van deze stukken die allen louter gebaseerd zijn op verzoeksters eigen verklaringen.

Verzoekster betoogt verder dat de verwerende partij, wanneer zij een einde stelt aan een verblijfsrecht, zich er van moet vergewissen dat verzoekster zich niet onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet valt en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verwerende partij een poging gedaan heeft om haar zaak verder te onderzoeken. Dienaangaande dient te worden benadrukt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar brief aan verzoekster uitdrukkelijk vraagt om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te leggen, en er haar in deze brief ook op wijst dat deze vraag kadert in een eventuele intrekking van verzoeksters verblijfsrecht onder verwijzing naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster van een mogelijke intrekking van haar verblijfsrecht werd geïnformeerd en zij met deze informatie voldoende in de mogelijkheid is gesteld om onder meer, stukken over te maken die een bewijs uitmaken van het feit dat zij een slachtoffer is van familiaal geweld. Verzoekster toont niet aan welke bepaling de verwerende partij er *in casu* zou toe nopen om op basis van de voorgelegde stukken een nader onderzoek te voeren naar de ware toedracht van verzoeksters verklaringen, alleszins blijkt zulks niet uit artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Uit wat voorafgaat, blijkt dus dat de verwerende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, verzoekster van een mogelijke beëindiging van het verblijfsrecht op de hoogte heeft gesteld en haar in de gelegenheid heeft gesteld om in het kader hiervan alle nuttige documenten over te leggen, waarna zij deze documenten heeft beoordeeld, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

Met haar betoog toont verzoekster derhalve niet aan dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de stukken van het dossier tot het besluit kwam dat *“Bijgevolg is niet op voldoende wijze aangetoond dat mevrouw valt onder de uitzondering van artikel 42 quater §4, 4° waar gesteld wordt dat het in §1, eerste lid 4° niet van toepassing is wanneer bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, zoals bijvoorbeeld geweld in de familie.”*

2.2.6. Voorts blijkt uit artikel 42quater, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet slechts kan worden toegepast voor zover de betrokkene aantoonbaar werknemer of zelfstandige is in België, of voor zichzelf en zijn familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Nadat zij vaststelde dat verzoekster geen bijzonder schrijnende situatie had aangetoond die rechtvaardigde dat haar verblijfsrecht, ondanks de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer was, toch niet werd beëindigd, ging de verwerende partij bijkomend over tot de vaststelling dat verzoekster evenmin voldeed aan de bijkomende voorwaarde om aan de uitzonderingsbepaling te voldoen.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ten laste is van het sociale bijstandstelsel zodat aan de gestelde voorwaarde niet voldaan

is. Verzoekster voert dan wel aan dat zij geen onredelijke belasting vormt voor het sociaal zekerheidsstelsel, maar dit is in casu niet dienstig daar verzoeksters verblijfsrecht werd beëindigd nadat werd vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer was met haar partner (artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet) en niet op grond van de vaststelling dat zij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel vormde (artikel 42quater, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt nog dat zij “tot voor de bestreden beslissing” was tewerkgesteld via het OCMW van Kortrijk in het kader van artikel 60 van de OCMW-Wet en dat zij voorheen was tewerkgesteld als schoonmaakster bij een firma, maar de Raad kan alleen maar vaststellen dat er zich in het administratief dossier documenten bevinden “informatie verkregen van de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent” waaruit wel degelijk blijkt dat verzoekster van 1 december 2012 en minstens tot op datum van de bestreden beslissing maandelijks leefloon of equivalent leefloon ontvangen heeft. De arbeidsovereenkomst, fiscale fiche en loonfiches, die bij het verzoekschrift zijn gevoegd, werden blijkens het administratief dossier niet aan de verwerende partij voorgelegd voordat de bestreden beslissing werd genomen, zodat de verwerende partij er geen kennis had op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing nam en de verzoekende partij deze stukken niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden zijn voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Overigens kan er ten overvloede op worden gewezen dat de werkervaringsovereenkomst in het kader van artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 op de OCMW werd opgesteld op 13 januari 2014, dat de loonfiches die betrekking hebben op deze tewerkstelling betrekking hebben op de maanden januari en februari 2014 en dat de fiches met betrekking tot verzoeksters tewerkstelling bij de NV EW betrekking hebben op een tewerkstelling van 7 oktober 2013 tot 17 november 2013. De stukken hebben dus allemaal betrekking op tewerkstelling die dateert van na de bestreden beslissing van 12 augustus 2013.

2.2.7. Verder voert verzoekster aan dat zij wel degelijk uitzonderlijke inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in België en stelt dat de verwerende partij “vooreerst schijnt te vergeten dat verzoekster de Franse taal beheerst, zodat zij ook in het Franstalige landsgedeelte van het land aan de slag zou kunnen” en dat zij zich steevast is blijven bijscholen in het Nederlands. De Raad merkt op dat verzoekster zich louter beperkt tot het ontkennen van de bevinding van de gemachtigde dat zij met de door haar voorgelegde stukken onvoldoende aantoont dat zij uitzonderlijke inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in het Rijk, en dat haar argumenten betreffende haar kennis van de Franse taal niet werden voorgelegd aan de verwerende partij in het kader van diens vraag om alle nuttige stukken voor te leggen, zodat zij de verwerende partij nu niet kan verwijten daarmee geen rekening te hebben gehouden. Hetzelfde geldt wat betreft haar verdere bijscholing in het Nederlands. Met de documenten die betrekking hebben op haar opleiding Nederlands, die zich niet in het administratief dossier bevinden en die zij voor het eerst bij het verzoekschrift voorlegt, kan de Raad geen rekening houden, om de hierboven reeds uiteengezette redenen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde, op basis van de documenten die aan de gemachtigde voorleggen op het moment van de bestreden beslissing, op een kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat niet is aangetoond dat verzoekster uitzonderlijke inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in het Rijk.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoekster noch een schending van de formele motiveringsplicht heeft aangetoond, noch enig onwettig handelen van de verwerende partij aantoont. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is gekomen tot de beslissing die een einde stelt aan haar verblijf van meer dan drie maanden. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij adstrueert het middel als volgt:

“1. Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM. Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

2. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonst dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

3. Verzoekster heeft geen enkel contact met haar land van herkomst. Een terugkeer naar haar land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoekster beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven.

Verzoekster woont sinds jaar en dag in België. Verzoekster heeft hier een vrienden- en kennissenkring opgebouwd. Zij heeft zijn volledig geïntegreerd. Zij volgde Nederlandse les en is hier tewerkgesteld.

4. Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

5. Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier) Dit is in casu het geval."

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoekster betoogt dat zij in haar land van herkomst niemand meer heeft en dat een terugkeer een serieuze stap terug zou zijn. Ze stelt in België een vrienden- en kennissenkring opgebouwd te hebben en zich volledig te hebben geïntegreerd. Ze stelt lessen Nederlands gevolgd te hebben en tewerkgesteld te zijn.

Verzoekster betwist niet dat zij geen gezinsleven meer heeft met haar echtgenoot en toont verder geen gezinsleven met andere personen dan haar echtgenoot in België aan. Daargelaten de vraag of verzoekster met haar betoog dat zij hier een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en zich volledig heeft geïntegreerd - beweringen die zij op generlei wijze staft -, dat zij tewerkgesteld is en lessen Nederlands heeft gevolgd, een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoonst, stelt de Raad vast dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect

voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In die zin wijst de Raad er voorts op dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het staat niet ter discussie dat de artikelen 7 en 42quater van de Vreemdelingenwet aan de basis liggen van de bestreden beslissingen. Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging zoals bedoeld in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft gemaakt. Met name wordt gesteld :

“Gelet op al het voorgaande wordt geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1, 4° van toepassing is op de betrokkene, dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt. Evenmin zijn de de leeftijd van betrokkene, de gezondheidstoestand of de gezins- en economische toestand van betrokkene van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Bovendien blijkt uit het dossier dat betrokkene nog verwanten heeft in het land van herkomst.”

Verzoekster beweert dan wel dat zij geen enkel contact meer heeft met haar land van herkomst, maar houdt het op een blote bewering die niet van aard is de bovenstaande motivering te ontwrichten. Met de verwijzing naar de elementen die deel uitmaken van haar integratieproces geeft zij verder wel te kennen het niet eens te zijn met het oordeel van de verwerende partij, maar zij toont hiermee niet aan dat het proportionaliteitsonderzoek in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals gevoerd door de verwerende partij, onzorgvuldig zou zijn gevoerd of tot een kennelijk onredelijke beslissing heeft geleid.

Verzoekster toont met andere woorden niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van de bestreden beslissingen, anderzijds.

2.3.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Het eerste middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS